

РЕШЕНИЕ

№ 5863

гр. София, 09.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 21.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **2943** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 405а, ал. 7 от Кодекса на труда /КТ/.

Производството по делото е образувано по подадена жалба от Медицински център „Репродуктивно здраве“ ООД, с ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място], представлявано от процесуалния си представител адв. Ел-Т. срещу Постановление за обявяване съществуването на трудово правоотношение от 02.03.2023 г., издадено от началник отдел М. към ИА ГИТ, с което е обявено съществуването на трудово правоотношение между Медицински център „Репродуктивно здраве“ ООД и В. К. К., и е дадено предписание на жалбоподателя да предложи на В. К. К. сключването на трудов договор, считано от 01.01.2020 г.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения акт. Посочва, че постановлението е издадено в същия ден, в който е издаден протоколът за извършена проверка – 02.03.2023 г., на която е връчен протокола и на жалбоподателя. Това означава, че дружеството не е имало възможност да се запознае с данните от проверката и да вземе отношение по тях. По този начин са нарушени разпоредбите на чл. 34 и чл. 35 от АПК, като не са изяснени всички факти от значение за казуса. Неправилно ответния орган е приел, че гражданския договор между жалбоподателя и К., всъщност представлява трудов такъв и правоотношението е трудово, а не гражданско. До този погрешен извод ответникът е стигнал, тъй като не е изяснил всички факти и не е събрал и анализирал всички относими доказателства. Счита, че

неправилно ответникът е констатирал наличие на трудово правоотношение за минал период, тъй като разпоредбата на чл. 405а от КТ не предвижда установяване на трудово правоотношение за предходен период. Също така неправилно е възприето, че от гражданските договори /от 30.12.2019 г. и анекс към него от 31.03.2020 г., и от 30.12.2020 г./ били видни най-съществените белези на трудовото правоотношение – място на работа, работно време и йерархична зависимост. Тъй като К. е поел задължение за преглед и консултация на пациенти на болничното заведение, то изцяло в рамките на свободата на договаряне в гражданските правоотношения е това къде да бъде извършено. В договора е уговорено, че дружеството не се ангажира с възлагане на определен обем конкретна работа. Поетата работа ще бъде изпълнена при наличие на записани часове от пациенти. Т.е. не е постигано съгласие за определено работно време. Тъй като уговорката в договора е, че работата ще бъде извършвана само в условията на записани часове, то предварително не може да бъде установено и дължимото вознаграждение. За периода на договора дължимото вознаграждение е поставено в зависимост от обема на свършената работа. Поради изложеното счита, че не е налице функционална зависимост, признак на отношение на власт и подчинение между страните. Моли за отмяна на оспореното постановление.

В съдебно заседание, жалбоподателят представлява от адв. Д. и мл.адв. А., които молят за отмяна на оспорената заповед. Претендира разноски за държавна такса. Ответната страна, Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, не представя становище по жалбата.

В съдебно заседание се представлява от процесуалния представител юрк. В., който оспорва жалбата като неоснователна и недоказана, за което излага подробни съображения и моли същата да бъде отхвърлена. Счита, че от събраните доказателства се установи, че характерът на правоотношенията между медицинския център и д-р К. е предоставяне на работна сила. Това се установява от записаните часове, от които е видно, че той е получавал месечно вознаграждение. От представените графици за работа счита че е видно, че са съществували две правоотношения с един и същи предмет и д-р К. е осъществявал дейности по медицински услуги. Претендира присъждане на юрисконсултско вознаграждение.

Заинтересованата страна В. К. К., не се явява и не се представлява. Не взема становище по жалбата

СГП не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Във връзка с искане за извършване на действия от други контролни органи № П-22222522170334-032-001/12.12.2022 г. на НАП – С., за установяване дали сключени договори между жалбоподателя и 7 лица, сред които е лицето В. К. К., представляват прикрити трудови договори, е извършена на 06.01.2023г., 11.01.2023г., 08.02.2023г. и 02.03.2023г. от инспектори при Главна инспекция по труда, проверка по спазване на трудовото законодателство на обект на Медицински център „Репродуктивно здраве“ ООД.

При проверката е установено, че от съдържанието на сключени граждански договор № 29/30.12.2019 г. и анекс към него от 31.03.2020 г., и граждански договор №

22/30.12.2020 г. между д-р В. К. К. и Медицински център „Репродуктивно здраве“ ООД за изпълнение на определена работа в периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2023 г., се установява, че гражданските договори са сключени за изпълнение на определени дейности, а именно „Изпълнителят приема при спазване на добрата медицинска практика и съответните медицински стандарти, да извършва при заявка прегледи и консултации на пациенти на Възложителя, в областта на специалност „Акушерство и гинекология“, считано от 01.01.2020 г., като възложителя не се задължава да възлага на изпълнителя определен обем конкретна работа. Тези дейности се изпълняват на място и във време определено от Възложителя, чрез записване на часове (чл. 8 от гражданските договори). Изпълнителят е длъжен своевременно да се информира за записаните часове за прегледи и консултации, като се обади по телефона или посети на място регистратурата на лечебното заведение в нейното работно време - от 08.00 до 20.00 ч.

В представените граждански договори е отразено, че възложителят се задължава да изплаща договореното в чл. 5 възнаграждение в края на всеки месец, в който е извършена работата или до 30-то число на следващия месец, съгласно констативен протокол. От анализа на договорите е направен извод, че заплащането на лицето не носи епизодичен и еднократен характер след приемане на резултата, а цикличен и периодичен характер. Изплащането на месечно възнаграждение е характерно за трудово правоотношение и е недопустимо в случай на извършване на услуга с краен резултат. От друга страна е прието, че по представените граждански договори не са ясни резултатите, които е необходимо да постигне изпълнителят, техният обем и критериите относно качествено изпълнение. По договорите се наблюдава преобладаващо уговаряне на дейности с повтарящ се цикличен характер и продължително времетраене, а не конкретна и определена услуга или резултат. Предметът на сключените с горепосоченото лице договори е престиране на работна сила. Посочените в договорите дейности могат да бъдат извършени единствено чрез предоставяне на работна сила. Работата по договорите се извършва чрез личния труд на работника или служителя и е свързана с предмета на дейност на възложителя. В чл. 7, ал. 2 от договора е определено, че изпълнителят се задължава да се съобразява с установения вътрешен ред на възложителя. Тази договорна клауза, както и определянето от възложителя на място и време, където и когато изпълнителят следва да изпълни дейността, за която са се уговорили, поставя във функционална зависимост „изпълнителя“, което е признак на отношение на власт и подчиненост, характерно за трудово правоотношение между работник или служител и работодател. Следователно, дейностите се извършват съгласно реда и последователността, определени от възложителя. При сключените договори по реда на Закона за задълженията и договорите, изпълнителят е винаги независим в изпълнението на предмета на договора.

В заключение е прието, че изпълнителят е длъжен да осъществява тези дейности на определено работно място, в рамките на предварително посочено време от Възложителя. Възложителят се задължава също да осигурява необходимите условия за извършване на възложената работа (чл. 4 от горепосочените граждански договори). Съставен е и Протокол за извършена проверка с изх. № ПР2300444/02.03.2023 г.

Въз основа на проверката е съставено Постановление за обявяване съществуването на трудово правоотношение между В. К. и жалбоподателя, считано от 01.01.2020 г., и е предписано на работодателя да предложи на лицето сключване на трудов договор,

считано от 01.01.2020 г., в срок до 10.03.2023 г. Като мотив за издаване на постановлението е прието, че са налице елементите на трудово правоотношение – място на работа, работно време и йерархическа зависимост. Направен е извод, че отношенията по предоставяне на работна сила не са уредени като трудови правоотношения, с което се нарушава разпоредбата на чл. 1, ал. 2 от във връзка с чл. 62, ал. 1 от КТ.

Постановлението е съобщено на жалбоподателя на 02.03.2023 г.

По молба на дружеството, срокът за изпълнение на предписанието е удължаван два пъти с решения за преразглеждане на основание чл. 91, ал. 1 от АПК № 23014654/10.03.2023 г. и № 23017414/21.03.2023 г., като крайният срок е 30.03.2023 г. Жалбата срещу постановлението е подадена на 17.03.2023 г., с пощенско клеймо от 15.03.2023 г. директно в съда.

С писмо изх. № 2520-00-139/1/05.05.2023 г., от ТД на НАП – С. са представени по делото помесечни справки за изплатени суми по граждански договори за В. К. за периода 01.01.2020 г. до 28.02.2023 г.

По делото е представена заповед № ЧР-978/26.07.2022 г. за определяне на държавен служител, заемащ длъжността началник отдел „М.“, дирекция "Правно осигуряване на инспекционната дейност" и длъжностна характеристика за длъжността началник отдел „М.“,

Представено е уведомление за сключен безсрочен трудов договор между В. К. и САГБАЛ „д-р Щ.“ ЕООД, подадено от лечебното заведение, от 30.12.2019 г.

По делото се представи справка за актуалното състояние на действащите трудови договори за лицето В. К. за периода от 01.01.2020 г. до 02.03.2023 г., от която е видно, че жалбоподателят е сключил трудов договор със заинтересованата страна.

Представени са и графици за записаните часове на д-р В. К. при Медицински център „Репродуктивно здраве“ ООД за периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2023 г., въз основа на сключения гражданския договор.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е Постановление за обявяване съществуването на трудово правоотношение от 02.03.2023 г., издадено от началник отдел М. към ИА ГИТ, с което е обявено съществуването на трудово правоотношение между Медицински център „Репродуктивно здраве“ ООД и В. К. К., и е дадено предписание на жалбоподателя да предложи на В. К. К. сключването на трудов договор, считано от 01.01.2020 г.

Жалбата срещу процесната заповед е подадена в срока по чл. 149, ал.1 от АПК, от легитимирано лице, адресат на постановлението, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 от АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна

преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Разгледана по същество, е неоснователна.

По съответствие с процесуалния закон.

Съгласно чл. 405а от КТ, когато се установи, че работна сила се предоставя в нарушение на чл. 1, ал. 2, съществуването на трудовото правоотношение се обявява с постановление, издадено от контролните органи на инспекцията по труда. В тези случаи съществуването на трудовото правоотношение може да се установява с всички доказателствени средства. В постановлението се определя началната дата на възникването на трудовото правоотношение. Съобразно разпоредбата на чл. 399 от КТ, цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности, включително по изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовото правоотношение, се осъществява от Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда" към министъра на труда и социалната политика. Съгласно чл. 18, т. 9 от Устройствения правилник /УП/ на ИА ГИТ, дирекция "Правно осигуряване на инспекционната дейност", извършва контрол на територията на цялата страна за спазване на трудовото законодателство. Съгласно чл. 21, ал. 1-3 от УП инспекторът е контролен орган и има правомощия, установени в КТ, включително тези по чл. 405а, ал. 1 и ал. 4 да обявява съществуването на трудово правоотношение и да дава задължителни предписания на работодателя да предложи на работника или служителя сключване на трудов договор; правомощия на инспектор имат всички служители, назначени на длъжностите инспектор и юрисконсулт, както и ръководителите на административни звена в специализираната администрация; инспекторите и юрисконсултите, както и ръководителите на административни звена в специализираната администрация в Централното управление имат правомощия на инспектор по труда за цялата територия на Република България. В тази връзка настоящият състав установи, че оспореното постановление е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия.

Оспореното постановление е издадено при спазване на установената от закона форма, като не са извършени съществени нарушения на административно-производствените правила. Посочен е издателят на акта, адресатът, описано е действието, което органа е възприел като нарушение на разпоредбата на чл. 1, ал. 2 от във връзка с чл. 62, ал. 1 от КТ и какви са неговите указания. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви се съдържат в самото постановление.

При издаването му са спазени административно-производствени правила по КТ. Производството е образувано след като е постъпило искане от НАП. За извършените действия по проверката е съставен нарочен протокол, а в постановлението са описани установените факти от проверяващите. След анализ на събраните от органа доказателства е постановено обявяване съществуването на трудово правоотношение между В. К. и жалбоподателя, считано от 01.01.2020 г., и е предписано на работодателя да предложи на лицето сключване на трудов договор, считано от 01.01.2020 г., в срок до 10.03.2023 г. Не е нарушено правото на жалбоподателя на участието в административното производство по издаване на постановлението, а от там и правото му на защита. Настоящият съдебен състав намира, че при издаването на

постановлението не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да мотивират неговата отмяна само на това основание, като релевантните по случая факти са установени правилно и не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на оспорената заповед. В крайна сметка оспореното постановление съдържа фактите от извършената проверка. Въз основа на цялата административна преписка може да се проследи, както хронологията на установяване на фактите, така и тяхното съдържание. Направен е анализ на нарушението и по-конкретно е отразено по какъв начин дружеството е нарушило разпоредбите на КТ. Поради изложеното, при издаването на оспорения акт не са допуснати нарушения на процесуалния закон.

По отношение на приложението на материалния закон, настоящият съдебен състав намира следното.

Оспореното постановление е издадено на основание чл. 405а от КТ. Съобразно ал. 1 на тази норма, когато се установи, че работна сила се предоставя в нарушение на чл. 1, ал. 2, съществуването на трудовото правоотношение се обявява с постановление, издадено от контролните органи на инспекцията по труда. В тези случаи съществуването на трудовото правоотношение може да се установява с всички доказателствени средства. В постановлението се определя началната дата на възникването на трудовото правоотношение. В ал. 2 е посочено, че отношенията между страните до издаване на постановлението по ал. 1 се уреждат като при действителен трудов договор, ако работникът или служителят е бил добросъвестен при постъпването на работа. Разпоредбата на ал. 3 сочи, че въз основа на постановлението по ал. 1 контролните органи на инспекцията по труда дават предписание на работодателя да предложи на работника или служителя сключване на трудов договор. В случаите по ал. 1, изречение трето трудовият договор се сключва от датата на възникването на трудовото правоотношение, определена в постановлението. Ако такава дата не е определена, трудовият договор се сключва от датата на издаване на постановлението.

Съобразно разпоредбата на чл. 1, ал. 2 от КТ, отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения. Между трудов договор и граждански договор е налице разлика, изразяваща се в предмета им, а именно, с трудовия договор се уговаря осъществяването на една трудова дейност, а с гражданския договор се уговаря един определен резултат.

Съгласно чл. 62, ал. 1 от КТ, трудовият договор се сключва в писмена форма. В текста на чл. 66 от КТ са посочени съществените елементи от съдържанието на трудовия договор, а именно: мястото на работа; наименованието на длъжността и характера на работата; датата на сключването му и началото на неговото изпълнение; времетраенето на трудовия договор; размера на основния и удължения платен годишен отпуск и на допълнителните платени годишни отпуски; еднакъв срок на предизвестие и за двете страни при прекратяване на трудовия договор; основното и допълнителните трудови възнаграждения с постоянен характер, както и периодичността на тяхното изплащане; продължителността на работния ден или седмица. Решаващо значение за определяне характера на договора като трудов или граждански има естеството на осъществяваната дейност. В правната доктрина е възприето, че трудовият договор е двустранно или многостранно

съглашение, по силата на което едната страна предоставя за определен срок работната си сила, като се задължава да извършва възложените трудови функции, а другата страна се задължава да заплаща възнаграждение, както и да осигури нормални и здравословни условия на труд. Физическото лице предоставя работната си сила за изпълнение на даден вид работа при определен работен режим, заплащане, работно време, работно място. За разлика от трудовия договор, гражданският договор има за предмет насрещните задължения между страните, по силата на които следва да се извърши определена услуга или да се осъществи пакет от услуги, за които да се заплати съответното възнаграждение. Основната разлика между тези два договора се състои в елементите: работно време, трудово възнаграждение, работно място и задължение за спазване на определена трудова дисциплина, както и в йерархичната зависимост на работника при трудовия договор.

В процесния случай, между жалбоподателят и лицето д-р В. К. са сключени граждански договори за извършване на прегледи и консултации. Тези договори имат характер на договор за изработка по смисъла на чл. 258 и сл. от ЗЗД. По договора за изработка, изпълнителят се задължава срещу възнаграждение да извърши определена работа и да предаде резултата от нея на другата страна. Резултатът трябва да съответства на поръчката на възложителя. Задължението на изпълнителя е да реализира и предаде на възложителя готовия резултат, а не просто да извърши определена по количество и качество работа. Изпълнителят извършва работата самостоятелно и на свой риск, а възложителят дължи възнаграждение само ако му се предаде крайният резултат и той отговаря на поръчката му. Ако такъв резултат няма, изпълнителят не си е изпълнил задължението и няма право на уговореното възнаграждение. Т.е. безспорно може да се приеме, че К. е имал за задължение да преглежда пациенти на възложителя по предварително записани от възложителя часове. Резултатът се е изразявал в извършването на прегледа, като в зависимост от броя и вида на извършените прегледи за месец, е изплащано и възнаграждение във фиксиран размер за всеки преглед. Работата се е извършвала от изпълнителя самостоятелно, но при възложителя, в неговото работно време, при спазване на неговия вътрешен ред и с ползване на неговата материална база, апаратура, организация и условия на труд. Оттук следва, че е очевидна липсата на завършен предмет, който да бъде изработен от изпълнителя. От самия израз - "прегледи и консултации", може да се направи извод за уговорено по договора престриране на работна сила, а не на завършен предмет на изработка. Услуги, вкл. и медицинско обслужване, могат да бъдат уговорени с договор за услуги, но те трябва да бъдат конкретизирани (или индивидуализирани) и да представляват самостоятелен предмет на изработка. Прегледите на пациенти по предварително записан час, са част от здравноосигурителния пакет "Специализирана извънболнична медицинска помощ" – приложение № 2 към чл. 1, ал. 1 от Наредба № 9 от 2019 г. за определяне на пакета от здравни дейности, гарантиран от бюджета на НЗОК. Според този пакет, специалистът по АГ извършва прегледи, консултации и специализирани медицински дейности. Те са част от трудовата му функция, за чието осъществяване се предоставя работната сила и които в тяхната съвкупност, но и всяка поотделно, представляват все "медицински дейности". Уговорени като предмет на процесния договор, те го определят като трудов, а не като граждански договор за услуги. /в този смисъл Решение № 11256 от 04.10.2010 г. по адм. дело № 5866/2010 г. на ВАС, VI отделение/. На второ място, противно на наведените в жалбата доводи, правилно е посочено от

административния орган, че на д-р В. К. са вменени определени задължения, които показват една йерархическа зависимост, а именно определеното в чл. 7, ал. 2, чл. 8 и чл. 9а от гражданския договор. Налице е работно време, в рамките на което се записват часовете за прегледите, които изпълнителят извършва. Това работно време не е свързано със задължително присъствие на работно място, но е свързано с извършване на прегледи и консултации в мястото на работа на възложителя, с предоставена от него материална база и при създадена от него организация на труда в съответствие с установения от него вътрешен ред. И тук става въпрос за вътрешния му ред, който касае организацията на извършване на прегледите, и който изпълнителят на услугата следва да спазва, а не за установените към лечебното заведение изисквания. Възложителят може по всяко време да променя времето и мястото на изпълнение на задълженията на изпълнителя, а последният е длъжен да го уведоми в кои дни няма да е на разположение, за да изпълни неговите заявки. В чл. 7, ал. 1 от договора са формулирани и изисквания за качеството на възложената работа, които са критерий за приемане на работа, както и за заплащане на възнаграждението, ако възложителят няма възражения, съобразно чл. 6 от договора. Възнаграждението, което лицето получава, е определено на брой и вид медицински услуги, като стойността им е предварително фиксирана в приложение към договора. Същото се заплаща ежемесечно, в края на всеки месец или до 30-то число на следващия месец, а не за изпълнение на всяка услуга поотделно. Т.е. възнаграждението е определено според изработеното, както е определено в чл. 247, ал. 1 от КТ, и се изплаща по един от определените в чл. 270, ал. 2 от КТ начини, а именно окончателно след всеки календарен месец.

От изложеното дотук може да се направи обоснован извод, че трудовите функции са се осъществявали многократно и са се изразявали в извършване на едни и същи задължения, което ги характеризира като трудови, а не като граждански. Както бе посочено, д-р В. К. е следвало да спазва определено работно време, в което по предварителна заявка се е явявал в работното място на жалбоподателя за извършване и отчитане на работата, както и да спазва междуседмична почивка – събота и неделя, когато не извършва възложената му работа. Следователно не би могло да се приеме, че е налице граждански договор, тъй като при него, лицето не е ангажирано с определено работно време и място. Налице са и определени задължения, вменени от лечебното заведение, които К. е следвало да изпълнява, като например да спазва установените правила и практики, да се информира за записаните часове за прегледи, да уведомява възложителя за периодите, в които не може да изпълнява заявки на възложителя. Това свидетелства за отношения на подчиненост, а именно йерархическа зависимост. Възнаграждението се заплаща месечно, т.е. с определена периодичност, като в случая плащането е според изработеното, като съобразно съответните заявки. В тази връзка не се споделят наведените от жалбоподателя доводи в тази насока.

При наличието на тези данни от извършената проверка, административният орган е достигнал до законосъобразен извод, че В. К. е изпълнявал работа с определени трудови функции, място на работа и дневно работно време, срещу което се дължи трудово възнаграждение в определяем размер според изработеното и платимо на определена периодичност. Следователно законосъобразно е прието от органа, че е възникнало трудово правоотношение между лицето К. и дружеството - жалбоподател. В този случай, законова предпоставка за издаването на постановление по смисъла на

чл. 405а от КТ, е установяването на съществуването на трудово правоотношение, без същото да е обективирано в писмен договор. Към момента на извършване на проверка и съответно установяването на това трудово правоотношение, то е съществувало с оглед сключен граждански договор на 30.12.2019 г. и анекс към него от 31.03.2020 г., и граждански договор от 30.12.2020 г., последният от които не е прекратен към датата на издаване на постановлението.

В случая е безспорно установено също така, че при анализа на събраните по делото доказателства може да се направи обоснован извод, че работникът е бил добросъвестен при постъпването на работа на 01.01.2020 г.

Поради това, правилно административният орган, на основание чл. 405а, ал. 3 от КТ е приел, че отношенията между страните до издаване на постановлението на 02.03.2023 г. следва да се уредят като при действителен трудов договор. Правилно е определена и началната дата в предписанието за сключване на трудовия договор, а именно 01.01.2020 г. /в този смисъл Решение № 2544 ОТ 24.02.2014 г. по адм. дело № 13509/2013 г., на ВАС, Шесто отделение/

По разноските:

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя не следва да се присъждат разноски.

Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. Предвид изхода на делото, такива му се дължат. При определяне размера на разноските, съдът съобрази разпоредбите на чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ. В тази връзка, като съобрази фактическа и правна сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника - юрисконсулт при разглеждане на делото, обема и качеството на осъществената процесуална дейност, в полза на ответника следва да се присъдят разноски в размер на 100,00 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, Административен съд София-град, II отделение, 59 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Медицински център „Репродуктивно здраве“ ООД, с ЕИК[ЕИК], срещу Постановление за обявяване съществуването на трудово правоотношение от 02.03.2023 г., издадено от началник отдел М. към ИА ГИТ, с което е обявено съществуването на трудово правоотношение между МЦ „Репродуктивно здраве“ ООД и В. К. К., и е дадено предписание на жалбоподателя да предложи на В. К. К. сключването на трудов договор, считано от 01.01.2020 г.

ОСЪЖДА Медицински център „Репродуктивно здраве“ ООД, с ЕИК[ЕИК], **ДА ЗАПЛАТИ** на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ сумата от 100.00 лв. направени по делото разноски за юрисконсулско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 137 от АПК.

СЪДИЯ:

